

X2 - UUDET SÄÄNNÖT -LYHYTELOKUVA

LAMK Muotoiluinstituutti

Multimediatuotanto

Laura Juurus & Merle Parind

Kevät 2010

37 sivua

Asiasanat:

Lyhytelokuva

Multimedia (YSA)

After Effects

Visuaalinen tyyli

Tekninen toteutus

Hahmot

x2 - Uudet säännöt -lyhytelokuva

OPINNÄYTETYÖN KIRJALLINEN OSA

LAHDEN AMK | MUOTOILUINSTITUUTTI

VIESTINNÄN KOULUTUSOHJELMA | MULTIMEDIATUOTANTO

LAURA JUURUS & MERLE PARIND

KEVÄT 2010

TIIVISTELMÄ

Opinnäytetyömme on lyhytelokuva, jossa kerrotaan kaksi vanhaa satua yhtenä ja uudistettuna. Käytimme Grimmin Punahilkka ja Prinsessa Ruusunen –satuja inspiraationa projektia käsikirjoittaessa. Ko. satujen hahmot ovat lyhytelokuvan kaksi päähenkilöä, joiden omat tarinat sekoittuvat toisiinsa yllättävin seurauksin.

Meillä on tietynlaiset – samanlaiset käsitykset siitä, mikä on hyvänäköistä, kun on kyse audiovisuaalisesta tekemisestä. Me molemmat olemme (pääosin) hyvin keskenämme toimeentulevia, saman koulutuksen saaneita, kohtavalmistuvia opiskelijoita, joilla kuitenkin ei ole sitä ”suuren projektin” kokemusta vielä takana.

Saatamme hyvinkin olla tulevat Quentina Tarantina ja Martina Scorsesa, mutta siihen päästäksemme on ensin aloitettava jostain.

Lähdimme projektin tekoon haluten saada selville mitä lyhytelokuvan teko todellisuudessa on, kuinka sitä tehdään 2-4 hengen voimin ja saada näitä oppiessa vielä aikaan mahtava lopputulos, jonka voimme näyttää myös äidille.

ABSTRACT

Our thesis is a short movie, that tells two old stories reconstructed as one. While working on the manuscript, we were inspired by the two stories of Brothers Grimm: Little Red Riding Hood and Sleeping Beauty. These characters of the well-known fairytales play the lead roles of our story. We mixed their original stories together with surprising consequences.

We have specific and same kind of ideas of what looks good when it comes to making audiovisual content. We (mainly) get along very well, we have the same education and we both are nearly graduated, but we don't yet have the experience of a Grand audiovisual project.

We may well be the future Quentin Tarantino and Martina Scorsesa, but to get there, we must start from somewhere.

By making this short movie, we wanted to learn, what the reality of making such a short film is, how do you create it with a group of 2-4 people and through learning these things create such a spectacular result, that we can show to mom aswell.

sisällys

Sanastoa	8
JOHDANTO	9
TARKOITUSTA ETSIMÄSSÄ	11
SUUNNITTELU JA KÄSIKIRJOITUS	12
Storyboard	14
Kuvasuunnittelusta	15
Dialogi loistaa poissaolollaan	15
VISUAALINEN TYYLI	16
Kuvauspaikka	16
Lavasteet ja puvustus	17
Hahmot	18
TEKNINEN TOTEUTUS	24
Leikkaus	24
Värikorjaus	24
Efektit	25
KERRONNALLINEN LEIKKAUS	26
Kymmenen ohjetta jatkuvuuden säilyttämiseksi	27
YHTEENVETO	28
Haastattelu: Skandaaleja ja paljastuksia!	28
Kiitokset	31

LÄHTEET	32
LIITTEET	33
Käsikirjoitus	34
Työryhmä	36

SANASTOA

STORYBOARD

Storyboard on elokuvakäsikirjoitukseen perustuva kuvasuunnitelma tai kuvakäsikirjoitus, jossa elokuvan tapahtumat esitetään sarjakuvan tapaan. Siinä määritetään yleensä käytettävät kuvakoot, kuvakulmat, toiminnan suunnat ja kameraliikkeet (panorointi, zoom, kamera-ajot). Storyboardin tarkoituksena on helpottaa tuotantoprosessia ja auttaa ohjaajaa, kuvaajaa ja muuta kuvausryhmää hahmottamaan elokuvan visuaalinen ilme ja kuvallinen kerronta jo ennen kuvausten alkua. (<http://fi.wikipedia.org/wiki/Storyboard>.)

VÄRIKORJAUS

Perusperiaatteeltaan värimäärittelyn tulisi seurata kaavaa, jossa ensimmäiseksi kuva korjataan sen näköiseksi kuin se kuvauspaikalla on ollut ja tämän jälkeen kuvalle luodaan projektin luonteeseen sopiva tyyli. (Avid Symphony Nitris, 2005, 279.)

VÄRISATURAATIO

Määrittää kuvan värikylläisyyden. Mustavalkoisessa kuvassa värisaturaatio on nollassa. Ylikyllästyneessä kuvassa yksi tai useampi väri on hallitsevana elementtinä. Värisaturaa-tiota säätämällä voidaan kuvan oton jälkeen korjata kuvan värejä.

KANAPEE

Kanapee on yksinkertaisista aineksista syntyvä lehtevä leivos.

MAKE-OVER

Ilmeen uudistus.

NONSENSE

Hölynpöly.

INTERTEKSTUAALISUUS

Sananmukaisesti intertekstuaalisuus tarkoittaa tekstienvälisyyttä. Se on keskeinen teoreettinen käsite nykyaikaisessa kirjallisuustieteessä.

ATMOSFÄÄRI

Tunnelma.

DOGVILLE

Visuaalisesti riisuttu elokuva teatterinäyttämön lavalla.

Ohjaus: Lars von Trier

Vuosi: 2003

(<http://www.leffatykki.com/elokuva/dogville>.)

TIME-REMAPIING

Ajan manipulointiin käytetty efektityökalu After Effects-ohjelmassa.

GLOW-EFEKTI

After Effects ohjelman sisällä olevien elementtien ja objektien hohtoa lisäävä työkalu.

JOHDANTO

Opinnäytetyömme on lyhytelokuva sadusta, satujen ulkopuolella. Pyörittelimme pitkään ideaa opinnäytetyöstä, jossa halusimme kaiken henkisen ja fyysisen panoksen lisäksi esittää itse oman tarinamme hahmoja. Ja niinhän siinä sitten kävi, että myimme projektille sekä kasvomme että sielumme. Meidän satumme kurkistaa humoristisesti Punahilkkan ja Ruususen arkeen, satuhahmojen elämään ”työnteon” ulkopuolella ja niihin ongelmiin, joiden kanssa kaikki, myös satuhahmot joutuvat elämän tarkoitusta etsiessään joskus kamppailemaan.

Olemme yhdistäneet Punahilkkan ja Prinsessa Ruususen tarinat yhdeksi ja muokanneet niistä oman version, joka kuvastaa nykyaikaa historiallisten hahmojen kautta. Tarina on Punahilkkan ja Ruususen lisäksi maustettu muillakin Grimmin satujen elementeillä. Paha Äitipuoli on pienessä, mutta ratkaisevassa osassa elokuvaa. Emme kuitenkaan lähteneet täsmentämään mistä sadusta Paha Äitipuoli on lähtöisin - niitä kun niin monessa tarinassa on vaan muokkasimme hänet meidän tarinalle sopivaksi.

2000-luvulla on enemmän ja enemmän alettu käyttää vanhoja satuja uuden tarinan kerronnassa, tai sitten päinvastaisesti kerrottu vanhaa tarinaa uudessa muodossa. Olemme molemmat innostuneet tästä ajatuksesta ja halusimme sisällyttää tällaista vanhan ja uuden intertekstuaalisuutta omaan opinnäytetyöhömmme.

Ikivanhat sadut, jotka ovat pölyttyneet lasten kirjahyllyjen nurkissa “vanhoissa kaavoissaan”, herätetään eloon virkistämällä niitä nykyaikaisilla kerronnallisilla kikoilla ja antamalla hahmoille ja tapahtumapaikoille perinpohjainen make-over. Tarinoiden juonta höystetään paljastamalla hahmojen piileviä luonteenpiirteitä ja samaistamalla nykyajan tavalliseen tallaajaan.

Halusimme yhdistää sekä valokuvan, että videokuvan ja sen tehdäksemme päädyimme käyttämään osaksi valokuvista koostettavaa stop motion-animaatiotekniikkaa tuomaan terävää, rosoista ja katkonaista tunnelmaa verraten muuhun kuvamateriaaliin.

Lyhytelokuvamme rakentui kaiken kaikkiaan yhdeksän ihmisen voimin. Elokuva kuvattiin Canon 5D-järjestelmäkameralla parhaimman kuvalaadun saavuttamiseksi. Valokuvien ja graafisen materiaalin käsittelyyn käytimme Photoshop (CS4)-ohjelmaa ja toteutimme lyhytelokuvan jälkikäsittelyn After Effectsillä (CS4).

TARKOITUSTA ETSIMÄSSÄ

“**V**allitseva kulttuuri yrittää olla tietämättä ihmisen pimeästä puolesta, se haluaa salata sen varsinkin lapsilta, ja tunnustaa sen sijaan optimistista uskoa jatkuvaan edistykseen.” (Bettelheim, 1985, 15.) Tämä on hyvin tyypillistä ”kauneimmille saduille”. Me pyrimme tästä ikivanhasta kaavasta pois päin toteuttamalla Freudin reseptiä siitä, että vain kamppailemalla rohkeasti ylivoimaisilta tuntuvia vaikeuksia vastaan ihminen – tässä tapauksessa myös satuhahmo – voi kokea elämänsä merkitseväksi. (Bettelheim, 1985, 15.)

Bettelheim analysoi kappaleessa ”Sadut ja olemassaolon ongelmat” (1985, 15) satujen välittävän lapselle monessa muodossa juuri tätä Freudin viestiä: ”Taistelu ankaria vaikeuksia vastaan on elämässä väistämätöntä, se kuuluu olennaisena osana ihmisen elämään, mutta jos ihminen ei väisty ja välttele, vaan kohtaa rohkeasti odottamattomat ja usein epäoikeudenmukaiset koettelemukset, hän ylittää kaikki esteet ja selviytyy niistä lopuksi voittajana.”

Meidän tarinamme vaihtelua ja uutta merkitystä elämäänsä hakeva varttunut Punahilkka on ehkä Freudin analyysiin nojaten tyhmänkin rohkea työnhupakko. Bettelheimin analyysi taistelusta ankaria vaikeuksia vastaan olennaisena osana ihmisen elämää, toteutuu kyllä meidänkin sadussamme ajatusta palvelevalla tavalla, ehkä kuitenkin vähän abstraktimmalla ja humoristisemmalla tasolla nuorten taideopiskelijoiden ajatusmaailmassa.

SUUNNITTELU JA KÄSIKIRJOITUS

“Käsikirjoittaja kirjoittaa sanoja paperille, muttei tee kirjallista työtä samassa mielessä, kuin proosa- tai näytelmäkirjailija tai runoilija. Kirjailija kirjoittaa mielelle, käsikirjoittaja silmälle ja korvalle. Käsikirjoittamista voi kuvata ikään kuin valokuovaksi, jonka näemme läpäisevän pimeään elokuvateatterin projektihuoneesta kankaalle. Häilyvässä valossa on käsikirjoittajan työ.” (Idström, 2003, 29-30.) ”Elokuva on valoa ja varjoa, jotka muodostuvat katsojalle havainnoksi. Havainnointi on tekniikkalaji, ja se vaatii opettelua ja harjoittelua. Havainto ei sisällä armoa lainkaan.” (Idström, 2003, 31)

Tammikuussa päätimme lähteä punomaan tarinaa kahden voimakkaan päähenkilön ympärille, joiden välillä olisi jokin konkreettisesti nähtävillä oleva ristiriita, josta muodostuisi koko tarinan ydin. Tarinalla tulisi olla jo entuudestaan tunnetut juuret, joista me voisimme visualisoida ja maustaa täysin omanlaisemme taideteoksen niillä keinoin, jota olemme neljä vuotta Multimediatautannon osastolla opiskelleet.

Grimmin veljesten läntiselle maailmalle 1800-luvulla kirjoitetut kaiken kansan perintönä tunnetut sadut tuntuivat ihanteelliselta lähtökohdalta kohdata aikamoinen haaste siitä, kuinka nostaa 1800-luvulla luodut satuhahmot 2000-luvun visuaaliselle jalustalle ns. ”köyhän opiskelijan keinoin” samaan aikaan, kun elokuvateattereissa pyörii Tim Burtonin Liisa Ihmemaassa, joka suorastaan ui visuaalisessa kermassa ison maailman tyyliin.

Pohdimme pitkään sitä, kuinka luoda mielenkiintoinen tarina, jonka visuaalisuus pohjautuisi suurimmaksi osaksi hahmoihin. Halusimme tuoda vanhat satuhahmot lähemmäksi tätä päivää luomalla niille sellaiset ylitsepuorsuavat luonteenpiirteet, joihin jokainen voisi varmasti jollain tavalla samaistua. Bruno Bettelheim (1985, 5) toteaaakin kirjassaan ”Satujen lumous” jokaisen sadun olevan kuin taikapeili, joka heijastaa joitakin puolia sisäisestä maailmastamme. Huomasimme tämän lauseen kiteytyvän hyvin käsikirjoituksessamme, joka väistämättä tuntui imevän hetki hetkeltä enemmän vaikutteita omista hullunkurisista kokemuksistamme ystävyssuhteemme historiassa.

Listasimme ylös Grimmin tunnetuimpia satuja ja kävimme käsikirjoituksen mahdollisuuksia erilaisten hahmojen kautta läpi. Mitä tapahtuisi, jos esimerkiksi Hannun ja Kertun tarinassa olisikin kaksi Kerttua, jotka metsästäisivät Hannua? Tai mitä jos prinssiä odottaisikin tornin huipulla kaksi Tähtäpäätä, joista toinen ehtisi ajaa toisen ensin kaljuksi? Molemmilla ideoissa ajaututtaisiin väistämättä haettuun ristiriitaan ja kitkaan hahmojen välillä, mutta jotenkin emme kuitenkaan tunteneet omaksemme alkuperäisen sadun ideaa, jossa Hannun ja Kertun paha noita haluaa paistaa pikkulapset elävältä ja Tähtäpää kaljuna prinsessana ei olisi välttämättä ollut visuaalisesti kovin mielenkiintoista katsottavaa.

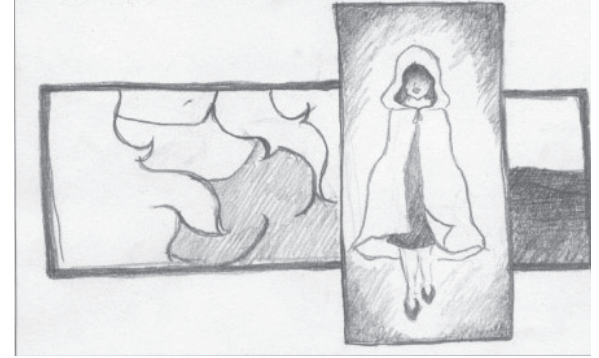
Tarvitsimme siis hahmot, jotka olisivat jo valmiiksi kirjoitettu täysin erilaisiksi ja joiden toiminta alkuperäisissä saduissa poikkeaisi tyystin toisistaan. Kiltti pikkutyttö punaisessa viitassa ja hilkassaan sekä suudelmaa odottava umpiunessa oleva kaunis ja hyväntahtoinen prinsessa tuntuivat heti parhaiten palvelevan tarkoitustamme muokata Punahilkasta ja Ruususesta ”tyypit satujensa ulkopuolella”. Rikkoisimme Punahilkkan tunnetun pikkutyttö-imagoin täysin ja tekisimme tästä tyystin rooliinsa kyllästyneen, liialla itsevarmuudella varustetun rohkean vampin, joka arvioisi nukkuvan prinsessan täysin väärin. Kun mukaan liitettäisiin vielä narsistinen Namuprinssi, pinkeissä leggingsseissä viihtyvä miespuolinen Haltijakummi ja prinssin kanssa salasuhteessa elänyt Paha Äitipuoli, meillä oli kaikki ainekset käsissämme luoda meidän tarinallemme uusi, alkuperäisten satujen käsikirjoitukselle epätyypillinen loppuratkaisu.

storyboard

Toteutimme storyboardia eli kuvakäsikirjoitusta useammalla tapaa ja kuvausten edetessä opimme kerta kerralta enemmän siitä, mikä toimii kuvauspaikalla ohjaajan ja kuvaajan yhteistyön kannalta parhaiten. Kuvakäsikirjoitus tehdään, jotta elokuvan visuaalinen ilme ja kuvallinen kerronta hahmottuisi kuvausryhmälle ennen kuvausten alkua. Tästä huolimatta storyboardiin hyvin suunnitellut kuvat saattoivat muuttua aina jonkin verran kuvauspaikalla olosuhteiden pakosta, mikä olikin toisaalta hyvä juttu ja synnytti monta onnellista ahaa-elämystä.

Aloitimme storyboardin suunnittelun helmikuussa käymällä läpi paljon referenssimateriaalia mm. erilaisten muotikuvien kautta. Tutkimme valokuvallisesti kiinnostavia asetelmia stop motion-kohtausta ajatellen ja väijyimme kasan elokuvia aina saduista Tarantinoon saakka.

Piirsimme ensin hajanaisia mielikuvia yksittäisistä kuvista A4-kokoon, joita sitten yhdistelimme ja pyörittelimme, ja joiden avulla kehitimme tarinaan uusia juonenkäänteitä. Kävimme välillä studiossa valokuvaa-massa nämä piirretyt mielikuvat, jotta voisimme testata konkreettisesti kuvakulmia kameran linssin läpi. Pikkuhiljaa storyboardista kehkeytyi kokonainen ja mukaan tuli ristikkäiskuvaidea Quentin Tarantinon Kill Bill Vol. 1-elokuvan tyyliin, koska halusimme luoda heti lyhytelokuvan aluksi käsinkosketeltavan jännitteen Punahilkan ja Ruususen välille.

dialogi toistaa poissaoloaan

KUVASUUNNITTELUSTA

“Lähikuva tiivistää kohtauksen tunnelmaa, mutta sen käyttö kuten muidenkin tehokeinojen käyttö, vaatii tarkkaa harkintaa. Jos lähikuviin turvaututtaisiin jatkuvasti ne menettäisivät tehonsa. Lähikuvia tulisikin valita nimenomaan kerronnallisiin huippukohtiin korostamaan tunnelmaa entisestään.” (Anttila, J. 1993, 74)

“Kuvakokojen tulisi vaihdella johdonmukaisesti ja pyrkiä perättäisissä otoksissa käyttämään henkilöistä samoja kuvakokoja. Jos henkilöt kuvataan selvästi toisistaan poikkeavassa kuvakoossa, vaihtelu voi tuntua epäjohdonmukaiselta ja häiritsevältä.” (Anttila, J. 1993, 74).

Roolihahmojen dialogin poisjättäminen oli selvää jo projektin alkumetreillä. Halusimme korostaa visuaalista maailmaa ja hahmoja selkälaisina kun olimme ne luoneet. Vuorosanojen lisäys tuntui kömpelöltä ja päälleliimatulta, joten tuntui luonnollisimmalta jättää ne kokonaan pois. Lisäksi olisimme joutuneet venymään jälleen yhteen lisätoimeen pienellä kahden hengen tiimillämme. Äänittäjän pesti olisi ollut jo liikaa niin suunnittelija-tuottaja-käsikirjoittaja-ohjaaja-näyttelijä Parindille, kuin suunnittelija-koostaja-editoija-jälkituottaja-näyttelijä Juurukselle. Hahmojen puhumattomuus toimisi myös oivallisena tehokeinona ja pakkottaisi katsojan tulkitsemaan roolihahmojen keskistä kehonkieltä.

Maskeeraajan tekemiä luonnoksia.

VISUAALINEN TYÖ

Suunnitellessamme tarinaa ja sen käsikirjoitusta, ideat visuaalisesta tyylistä lentelivät voimakkaana joukossa. Kuten jo tiivistelmässä kerroimme, meillä on (onneksi) hyvin samanlainen maku, mitä tulee audiovisuaaliseen tekemiseen.

Halusimme saada tarinan näyttämään rivakasti ja rytmikkäästi kulkevalta, jossa leikkaukset tekisivät nokkelan, jopa viekkaan vaikutelman.

KUVAUSPAIKKA

Tiedostimme heti alussa, että tällaisen satuelokuvan kuvauspaikan etsiminen ja lavastaminen tulisi meille erittäin haasteelliseksi ja ennen kaikkea kalliiksi. Päätimme siis jo hyvissä ajoin, että hankkisimme sellaisen kuvauspaikan, joka saataisiin tunnelmoitua valoilla tarinaan sopivaksi.

Olimme suunnitelleet Taidepanimon ullakkotiloja hyviksi kuvauskohteiksi. Rähjäinen ja synkkä ympäristö vastaisi hakemaamme. Taidepanimon nihkeä soittopyyntöihin vastaaminen kuitenkin vesitti loisteliaat suunnitelmamme. Otimme yhteyttä Teatteri Vanhaan Jukoon, joka vierailukerran jälkeen osoittautui erinomaiseksi kohteeksi ja teatterin henkilökunta vaikutti avoimelta projektille. Plussana teatterin lavan vuokrauksessa oli mukana tulevat valaisimet, joita pystyimme käyttämään omiemme lisäksi. Tämä toi projektiin huomattavaa lisäarvoa.

LAVASTEET JA PUVUSTUS

Lavasteet oli myös iso ongelma. Emme mitenkään pystyisi rakentamaan tai löytämään annetussa ajassa sellaista paikkaa, jossa olisi Ruusunen tornissa olevaa kammaria muistuttava ympäristö, Punahilkkan mökki, utuinen metsä, yms. Tätä kautta päädyimme panostamaan hahmojen visuaalisuuteen ja jättää lavasteet lähes kokonaan pois elokuvasta.

Hahmot oli puvustettava hyvin ja näyttävästi. Saimme vuokrattua Hämeenlinnan kaupunginteatterin puvustosta enemmän kuin edullisesti hakemamme puvut.

Maskeeraus tulisi olemaan avainasemassa, joten otimme yhteyttä kuvaajamme Onnin ammattimaskeeraaja-serkkuun Saara Räisäseen. Jumalan armosta tämä ihana olento suostui projektimme maskeeraajaksi ja toteutti ehdottomasti yhden tärkeimmän osan elokuvamme visuaalisista elementeistä. Keräsimme Saaralle kattavan referenssimateriaalin hahmojen maskeja varten. Halusimme saada hahmoihin satumaisen, vähän oudon ja pelottavan olemuksen. Tästä Saara suoriutui enemmän kuin odotuksien mukaan. Hänen tekemänsä luonnokset hahmojen maskeista saivat meidät entisestään jalostamaan hahmoja eteenpäin.

Lavastamaton, dogvillemainen tyyli suuntautui erinomaiseksi päätökseksi, nähtyämme ensimmäisen päivän kuvamateriaalit. Hahmojen vahva visuaalisuus tasapainotti riisuttua kuvausympäristöä juuri halutulla tavalla.

Referenssikuvitusta maskeeraajaa ja tyylittelyä varten.

HAHMOT

Mitä sinä tekisit, jos hamuaisit jotain, mikä on saatavilla täysin väärässä tarinassa? Olisit upea, täysin potentiaalista prinsessamatskua ja mieluusti halukas heti hallitsemaan koko valtakuntaa? Kaikenlisäksi omaan tarinaasi on aikaisemmin kuulunut vain mörältä koiralta haiseva, nyt jo reippaasti kauhtunut susihukka, joka myöhästelee luettujen tarinoiden kohtauksista dementian takia aiheuttaen salamyhkäisesti painetun tekstin katoamista satukirjoista, jonka seurauksena lapset ovat seonneet ja joutuneet lukuisiin tutkimuksiin, kun eiväthän vanhemmat tällaista nonsensea uskokaan. Nyt riittää.

PUNAHILKKA

Punahilkka saapuu työpäivän jälkeen omaan kotiluolaansa ja riisuutuu hilkasta, viitasta ja typerästä korista, joihin hän on vuosi toisensa jälkeen niin loven kyllästynyt. Jossain Punahilkkan itsevarmuuden, itsekkyyden ja ylpeyden alla kytee sydän, joka ei raaski kuitenkaan jättää maailmaa kokonaan ilman Punahilkkaa, joka kyläilee silloin tällöin mummon luona. Nyt vuodet tosin ovat virineet siihen, että muumioituneen mummon seurauksena tilalle on vaihdettu todella raivostuttava ja diivaileva rouvashenkilö, joka viettää vapaa-aikanaan hurjaakin hurjempaa elämää ja aiheuttaa jälleen sopimatonta painettua tekstiä silloin tällöin satukirjojen väliin, joka taas aiheuttaa lapsille alitajuntaisia traumoja, minkä seurauksena teineille tapahtuu sellaisia asioita kuin nykyään tapahtuu, kyllähän te tiedätte. Syy, miksi vanhoissa tarinoissa viitsii enää roikkua on kallis pitsi, jota Punahilkka rakastaa ja ilman työtä, sitä ei olisi varaa enää hankkia.

Punahilkka pukeutuu punaiseen korsettiinsa, pitsiviittaansa ja punaisiin satiinihanskoihin ja lähtee valloittamaan Ruusunen Namuprinssiä itselleen. Hän ei oikein muutenkaan ymmärrä, mitä kiehtovaa on kuola poskella kuorsaavassa muijassa, joka makaa sängyllään kuin lahna ja odottaa, että mies tekee kaiken työn? Pelin nimi on viettely ja senhän Punahilkka hallitsee. Olihan Punahilkka kerran yhdistetty Pienen Merenneidon Prinssi Ericiin, mutta jatkuva pinttynyt kalanhaju sai tytön voimaan pahoin ja juttu päättyi lyhyeen.

Punahilkka ei aina ole ollut tällainen, mutta jatkuva kiltin tytön leima tuntuu toisinaan muokkaavan naisista aika pahoja...

PRINSESSA RUUSUNEN

Ruusunen on aivan yhtä kaunis, viaton ja puhtoinen niin kuin puhtaankin. Ei ole hänen syynsä, että paha Kuningatar langetti hänen ylleen kirouksen vain siksi, että hieman potutti ettei häntä kutsuttu hienoihin juhliin nakertamaan kanapeeta. (Kanapee on kuningattaren herkkua ja mikäli häneltä kanapeet kielletään hän valitettavasti ajautuu tällaisiin epäsopiviin tekoihin). Ruusunen on siitä epätavallinen prinsessa, että vuosien saatossa häntä on alkanut kyllästyttää jatkuvat rakot ja känsät, joita prinsessakengät aiheuttavat ja siksi hän tykkääkin kuljeskella paljain jaloin. Muutoinkin Ruusunen ihanoi luonnollisuutta, hänen lempiartistinsa on Bob Marley ja hän käy silloin tällöin valitettavasti “vähän pössäyttelemässä”, koska se auttaa rentoutumaan ja tekee uneliaaksi kun kerran koko ajan pitää s**tana nukkua.

Toki Ruusunen on aivan valmis menemään naimisiin Namuprinssin kanssa, onhan tämä järjettömän komea ja tuo mukanaan toisenkin valtakunnan, siis miksipä ei. Kunhan on sanottu tahdon, Ruusunen on vapaa tekemään mitä tahtoo ja hänellä onkin salaisissa suunnitelmissaan matkustaa syvimpään viidakkoon etsimään käsiinsä Tarzan, koska tämän rastat muistuttavat häntä Bob Marleysta ja Ruususella on, no, “juttu” rastojen kanssa.

Kaunis luonnonlapsemme ja mystinen Punahilkkamme eivät kuitenkaan ole entuudestaan täysin vieraita toisilleen ja heitä yhdistääkin pieni salaisuus...

NAMUPRINSSI

Kuuma, hyvännäköinen, timmi, raamikas... Ja sen hän kyllä tietää itsekin. Jokaisesta tähtinäyttelijästähän otetaan valokuvia ja Namuprinssi rakastaakin tiivistä tuijottelua kameraan, vaikka ympärillä tapahtuisi mitä. Tulette huomaamaan. Prinssi kärsii toisaalta omista paineistaan, elämä komeana ja oletettavasti Ruusuen kosijana ei aina ole ollut niin helppoa. On kai turha edes mainita, että sitä, mitä kielletään tekemään, kiehtoo sitten niin pirusti.

Prinssillämme on valitettavasti addiktio, joka tulee lopulta koitumaan hänen kohtalokseen. Prinssi rakastaa tiukkoja sukkahousuja, koska se tuo hänen kroppansa “parhaat puolet” esiin, mutta hän ei aina osaa kuitenkaan päättää pukeako ylleen vähän räjäisemmät tennarit vaiko kiiltävät ja siistit popot, vaikka prinssimme onkin todellisuudessa turhamaisempi kuin moni prinsessa. Kerran hän erehtyi suutelemaan Lumikin äitipuolen taikapeilistä omaa kuvajaistaan ja taikapeili loukkaantui siitä niin kovasti, että prinssi roikkui siinä kielestään kiinni viikon.

HALTIJAKUMMI

Ruususta on siunattu aikoinaan haltijakummilla, joka todellisuudessa onkin pinkeissä neonlegginseissä viihtyvä paholaismaisen kuuma, Luciferhenkinen pikku spugea ja limanuljaskaa muistuttava hyväntahtoinen haltijakeiju, joka syntyy epäkohdasta ja ilmestyy herättämään Ruususen uniltaan tekemään Punahilkalle vastarintaa. Todellisuudessa myös keiju tahtoisu kovasti Namuprinssin itselleen, mutta koska prinssi on valittavasti hetero, joutuu keiju vain pysyttelemään sivussa neonleggarit sikkuralla.

Keiju rakastaa Ruususta ja pienenpienestä ainaisesta "humalatilastaan" huolimatta osaa tarpeen tullen olla hyvinkin tehokas. Keiju on aikoinaan jäänyt koukuun keijupölyyn, joka keijuilla väärinkäyttynä ajaa lopulta aivovaurioon, joka toisaalta syöksee rappion syövereihin. Tämä on keijupiireissä huomattu ja vaikka vielä väärinkäyttö ei ole ollut pahaa, keijulta on ainakin osa-aikaisesti katkaistu siivet ja hän kulkeekin paikat toiseen pinkillä sateenvarjolla. Keiju myös rakastaa syvällisiä keskusteluja Maija Poppasen kanssa iltaisin pilvenreunalla ja kerran tarjottuaan Poppasellekin pienen annoksen keijupölyä he huomasivat, että heillä on loppupeleissä paljonkin yhteistä. Kuitenkaan "things didn't work out" ja keiju ei kyennyt muuntautumaan Poppasen takia heteroksi. Pilvenreunapippalot loppuivat siihen.

PAHA ÄITIPUOLI

Ruususen isä haki aikoinaan avioeroa, koska tyttärensä tavoin isä ei kestänyt vaimossaan liika nukkemaisuutta, liika kauneutta ja hyväntahtoisuutta, liika siveellisyyttä. Niin vain kävi ja kerran Namuprinssin isäkuninkaan kanssa toverukset päätyivät lähikapakkaan, josta matkaan irtosi hieman kulahtanut, mutta aika mehukas Pin Up-stailia rakastava rouvashenkilö, josta sittemmin tuli Ruususen äitipuoli. Kuten arvata saattaa, äitipuolet eivät kestä miehensä tyttärien nuoruuden viatonta kauneutta ja hän ja Ruusunen eivät ole väleissä. Äitipuolen paras kaveri on Paha Kuningatar. Äitipuolella oli kerran salaperäisiä ruhjeita tovin, kun paljastui, että tämä oli tonkinut Ruususen vapaa-ajan vaatekaappia, koska luuli tyttösen olevan aina umpiunessa Prinssin saapumiseen saakka. Luuli väärin.

Äitipuolesta sen verran, että... no, irtoaa helposti.

TEKNINEN TOTEUTUS

Käytimme lyhytelokuvan jälkityöstöön After Effects-ohjelmaa (CS4). Ohjelman käyttö tuntui luonnolliselta, sillä molemmat meistä tuntevat ohjelman hyvin. Vaikka After Effects ei ole pääasiallisesti tarkoitettu leikkaamiseen, se kuitenkin toimi meillä parhaiten tässäkin tarkoituksessa. Päätimme viedä materiaalin suoraan Afteriin, koska siellä pystyisimme saman tien testaamaan mahdollisia efektejä ja korjaamaan otoksissa olevia virheitä.

Ensimmäisen kuvauspäivän jälkeen pystyimme nopeasti Afterissa katsomaan, mitä ongelmia meille tulisi eteen leikatessa, jos emme kuvaisi tiettyjä otoksia uudestaan tai miten meidän tulisi ottaa huomioon seuraavia otoksia kuvatessa.

Esimerkiksi kohtaus, jossa Ruusunen muuttuu raivonsa voimasta Pahaksi äitipuoleksi, pystyttiin tarkistamaan jo kuvauspaikalla, kuinka se tulisi toimimaan Afterissa.

Työstimme myös ensimmäisen kuvauspäivän jälkeen ns. Offline-version. Puuttuvien kohtausten tilalla käytimme storyboardin kuvitusta. Version tekeminen kartoitti vielä paremmin, mitä meidän tulisi kuvata ja mitä jättää kuvaamatta. Toisin kuin ensimmäinen kuvauspäivä, toinen ja kolmas kuvauskerta olivat jo paljon jouhevammin organisoitu, eikä aikaa tullut tuhlettua joutavuuksiin.

VÄRIKORJAUS

Alkuperäisen suunnitelman mukaan lyhytelokuva oli tarkoitus värikorjata niin, että laskisimme materiaalin värisaturaatiota rankalla kädellä alaspäin. Halusimme saada sarjakuvamaisen ja vanhan filmin vaikutelman. Jo ensimmäisen kuvauspäivän jälkeen totesimme, että värien poisto veisi leijonaosan elokuvamme dynaamisuudesta.

Huomasimme myös, ettei suuria värikorjauksia tarvitsisi edes tehdä, sillä saimme erilaisten suodattimien avulla jo kuvauspaikalla säädettyä väriämpötiloja tarvittaviksi. Jäljelle jäi siis vaan kuvien hienosäätö.

LEIKKAUS

Koska tarina ei ole se tavallinen versio, vaan muunneltu uudelleen tulkinta kahdesta samasta, piti tarinan kulku ja tunnelma saada pääasiassa nopeatempoiseksi. Nopeat kuvien, kuvakokojen ja -kulmien vaihtelu toisi hakemamme vaikutelman (Anttila, 1993, s. 70-71).

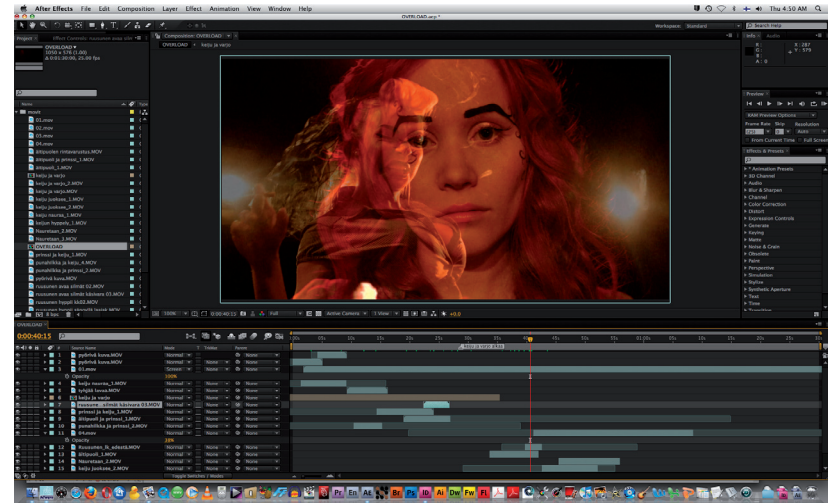
Halusimme saada mukaan myös epätavallisempia leikkaustyyliä. Rinnakkaiskuvan avulla saimme salaperäisesti tuotua Ruususta mukaan tarinaan heti sen alkumetreillä ja se toi Punahilkkan kävelykohtaukseen lisäjännitettä (Anttila, 1993, s. 75). Rinnakkaiskuvien käyttö lyhensäi myös lyhytelokuvan kestoja, varsinkin toisiksi viimeisessä kohtauksessa, jossa Punahilkka, Ruusunen ja Namuprinssi ovat kaikki vastakkain.

EFEKTIT

Joku voisi nähdä suurta efektirikasta potentiaalia tässä elokuvassa. Emme kuitenkaan halunneet täyttää elokuvaa kliseisillä glow-efekteillä. Efektejä tulisi kyllä olemaan, mutta vain siinä määrin, että se tulisi korostamaan huomaamattomasti tarinan tyyliä.

Leikkauksessa käytimme time-remapping ajanmääritys-efektiiä. Se toi kaivattua lisädynamiikkaa, niihin kohtauksiin, johon sitä ei oltu kuvatussa saatu.

Loppukohtauksen teimme Afterilla animaation sydäнкäyrästä tehostamaan samaisen äänen intensiivisyyttä. Koimme myös, että se olisi hyvä keino lopettaa ja omalla tavallaan rauhoittaa muuten sekava kohtaus. Siinä onnistuimme mielestämme hyvin.

Kuva jäljityöstö vaiheesta After Effects (CS4)-ohjelmassa.

KERTONNAIINEN LEIKKAUS

Perinteisessä elokuvassa pyritään sujuvalla kuvakerronnalla otosten ja kohtausten väliseen jatkuvuuteen, kuvien yhdistymiseen ajassa eteneväksi loogiseksi kokonaisuudeksi. Päämääränä on tarinan kertominen: elokuva välittää sanomaansa tarinan kautta. Koostamismuotona tätä voidaan kutsua kerronnalliseksi leikkaukseksi. (Anttila, J. 1993, 72)

KYMMENEN OHJETTA JATKUVUUDEN SÄILYTTÄMISEKSI

- 1) Kuvaukset tulee suunnitella huolellisesti etukäteen ja merkitä muistiin esimerkiksi näyttelijöiden, esineiden ja valaisimien sijainnit. Niin vähennetään virhemahdollisuuksia huomattavasti. Samaan kohtakukseen kuuluvat otokset kannattaa kuvata samalla kertaa, jos se vain on mahdollista.
- 2) Täsmäysvirheiden välttämiseksi tulee kuvakokojen ja -kulmien muutokset tehdä selvästi havaittaviksi.
- 3) Onnistuneeseen liikkeeseen leikkausten takaamiseksi on kuvattava ainakin osa liikkeestä kumpaankin yhdistettävään otokseen. Leikkausvaiheessa kummassakin otoksessa näkyvästä liikeosasta etsitään sopivin kohta otosten yhdistämiseksi.
- 4) On pidettävä huolta myös liikkeen nopeuden ja laadun jatkumisesta samanlaisina sekä muistettava siirtää huomiopistettä leikkauskohdassa liikkeen suunnassa hieman eteenpäin. Mitä nopeampi liike, sitä enemmän on huomiopistettä siirrettävä.
- 5) Liikkeestä on leikkauskohdassa yleensä jätettävä pieni osa näyttämättä siirryttäessä laajasta kuvakoosta suppeampaan. Laajempaan kuvakokoon siirryttäessä on liikettä vastaavasti pidennettävä muutaman ruudun verran luontevasti jatkuvan liikevaikutelman saavuttamiseksi.
- 6) Jotta kuvaussuunta ei sekoittuisi, on otokset kuvattava suojaviivan samalta puolelta. Suojaviiva muodostuu esimerkiksi kohteen liikeradan suuntaiseksi, katseen ja sen kohteen, keskustelijoiden ja yleensä toiminnan ja sen kohteen välille. Jos jokin otoksista kuvataan suojaviivan toiselta puolelta, kääntyy kuvattava asia (oli se sitten katse, liike tai mikä tahansa) päinvastaiseksi muihin otoksiin verrattuna.
- 7) Jos suojaviiva on jostain syystä ylitettävä, on kuvattava tarpeelliset ylityksen pehmentävät siirtymäotokset (suojaviivan ylittävä kamera-ajo tai otos suojaviivalta).
- 8) Kaikki muutokset, muuttuu sitten kohteen nopeus, suunta, mielentila, valaistus tai mikä näkyvä asia hyvänsä, tulee yleensä näyttää katsojalle. Jos muutosta ei näytetä, on otoksien yhdistäminen jatkuvuutta rikkomatta vaikeaa.
- 9) Jos kaikesta huolimatta otokset eivät yhdisty sujuvasti, niiden väliin on sijoitettava välikuva. Sen on kerrottava läheisesti aiheeseen liittyvästä, mutta ei kuitenkaan varsinaisesti itse jatkuvuuden alaisesta teemasta. Yhteensopimattomien otoksien väliin sijoitettavan välikuvan tulee olla kerronnan kannalta perusteltu. Ellei se ole, katkaisee välikuva kerronnan ja se koetaan turhaksi. Välikuvaan tulee turvautua harkiten ja ainoastaan silloin, jos muita ratkaisuja ei otosten yhdistämiseksi keksi.
- 10) Säännöt eivät ole ehdottomia, ja jos niiden rikkominen tuntuu kerronnan kannalta parhaalta ratkaisulta, niitä on syytä rikkoa. (Anttila, J. 1993, 62)

YHTEENVETO

skandaaleja ja pajastuksia

MIKÄ OLII HAASTAVINTA TÄSSÄ PROJEKTISSA?

MERLE: Koin alusta alkaen koko projektin kaikkine osa-alueineen haastavaksi, mutta se ei missään vaiheessa tarkoittanut sitä ettenkö olisi uskonut siihen. Joka kerta kun kuvauskalustoa puuttui ja juoksimme kilpaa kellon ja oman mielenterveytemme kanssa, yritin muistuttaa itseäni siitä, ettei mikään hyvä synny koskaan helposti. Ensimmäisestä kuvauspäivästä lähtien oli selvää, ettei ohjaaminen tulisi olemaan helppoa yhtä aikaa kameran takaa ja edestä, puhumattakaan vakavasti otettavasta ohjauksesta pelkissä alusvaatteissa ja pitsiviitassa.

LAURA: Olin alusta asti hyvin varma, että selviytyisimme kaikesta. Mitä ehkä tekisin toisin, jos

uudestaan lähtisin tekemään tätä projektia olisi se, etten antaisi ohjaajan ja näyttelijän roolia samalle henkilölle. En millään tavalla sano, etteikö Merle olisi selvinnyt hienosti näistä molemmista tehtävistä, mutta varmasti olisimme säästäneet suuren osan Merlen ja osan minunkin hermoista, jos tehtävät olisi voitu jakaa. Iso pulssinostattaja oli juoksu aikaa vastaan ja varsinkin kun kuvausajankohdat eivät olleet omista aikatauluistamme kiinni. Kaikki tarvittava saatiin kuitenkin purkkiin ja se on tärkeintä.

MITÄ SE OPETTI?

MERLE: Ongelmilta ei koskaan välttyä oli projekti mikä tahansa, mutta onneksi Multimediatuotanto on parhaimmillaan hyvää ja teho-

LOPPUTUOTOS!

kas-
ta ryhmätyötä, jossa työtä tehdään toisillemme ja lopputulos koostuu monista hyvistä, erilaisista aineksista.

LAURA: Näistä ongelmista mitä meidänkin kohdallamme sattui, ei

pääse
eroon, vaikka olisi kuinka ammattilainen. Tämän lyhyen kahden kuukauden aikana olen varmasti oppinut paljon enemmän mitä viimeisen puolen vuoden aikana yhteensä. Virheistä oppii

ja nyt osaamme lähteä paljon suuremmalla tiedolla ja viisaudella kuvaamaan seuraavaa lyhytelokuvaa.

Huomasin tätä projektia tehdessä, kuinka tärkeää on tiimihenki, enkä voi tarpeeksi kiittää Merleä loistokkaasta yhteistyöstä, jota ilman olisin varmasti tullut hulluksi.

MITÄ TAVOITTEITA ASETITTE OPINNÄYTETYÖLLENNE?

LAURA: Minulla oli alusta alkaen se tavoite, että tästä lyhäristä tehdään niin hyvä, että sillä voi jatkossa hakea työtä. Halusin lähteä suunnittelemaan vauhdikasta, särmikästä lyhytelokuvaa. Siinä pitäisi olla nokkela käsikirjoitus, joka ei puuduttaisi katsojaa. Pidän erityisesti Quentin Tarantinon elokuvista ja niiden leikkaus- ja kerrontatyylistä. Halusin saada selville saisinko aikaan mitään lähelläkään yhtä

hyvännäköistä.

MERLE: Minua kiinnosti kokeilla tämän tyyppistä projektin hallintaa ja nähdä, olenko sisäistänyt neljässä vuodessa kaiken sen, josta koulun aloittaessani unelmoin. Ongelmia kohdatessamme olin iloinen siitä, että tiesin, miten ongelmia lähdettäisiin selvittämään, tai millaisia vaihtoehtoja niille olisi tarjolla jos alkuperäinen suunnitelma meni mönkään. Halusin koota yhteen pakettiin kaikki ne ainekset, joita kohti olen eniten opiskelujeni aikana kulkenut ja millaiseen kuvajälkeen olen mieltynyt.

SAAVUTITTEKO NE?

LAURA: Itse olen ainakin erittäin tyytyväinen siitä, kuinka hyvän tarinan saimme rakennettua. Eri-laisia ajatuksia ja ideoita hahmoista ja juonenkäänteistä heiteltiin

pitkään, mutta mielestäni saimme kiteytettyä tarinan sellaiseksi, että se ei ajaudu aiheesta eikä myöskään toista itseään.

Mitään järisyttäviä muutoksia tarinaan ei missään vaiheessa tullut, vaan runko pysyi hyvin koossa. Kuvaussuunnitelmaan olen erityisen tyytyväinen. Se onnistui mielestäni enemmän kuin hyvin.

Kokonaisuudessaan saimme hyvän lopputuloksen, jolla mielestäni voi hyvillä mielin hakea töitä, joten näkisin, että päätavoite on saavutettu!

MERLE: Olen tämän kevään ollut töissä Videomakersilla, jossa törmätään jatkuvasti samankaltaisiin ongelmiin, kuin mihin me törmäsimme lyhytelokuvaa tehdessämme niin asiakkaiden kuin tuotannonkin kanssa. Myös ammatillainen oppii joka päivä jotain uutta. Ennen kaikkea minusta oli

ihanaa luoda portfoliooni sellainen työ, josta ei missään nimessä tullut täydellinen, jonka lopputulos syntyi monen raivostuttavan mutkan ja oppimiskokemuksen kautta, ja johon saatoinkin kuitenkin olla enemmän kuin tyytyväinen.

KUMMAN KAA?

A) HARRY POTTER

B) JÖRÖ

LAURA: Valitsen Hr A:n.

MERLE: En taitaisi tuntea itseäni riittävän seksikkääksi Jörön rinnalla pituuseron takia, valitsen A:n.

MISTÄ OLET ERITYISEN TYYTYVÄINEN?

MERLE: Minulle on hyvin usein käynyt kouluprojektien kanssa niin, että aika on loppunut kesken ja olen joutunut vain tyytymään

vaihtoehtoiseen lopputulokseen. Vaikka meilläkin tuli kiire ja jouduimme toisinaan improvisoimaan paljon, lopputulos näyttää kuitenkin siltä, mitä tammikuussa lähdimme hakemaan. Mutta ennen kaikkea olen todella tyytyväinen ja kiitollinen parityöskentelyllemme, jota ilman tätä tarinaa ja projektia tuskin koskaan olisi syntynyt. Minusta on ihanaa, että kuvaajamme Onni näki tarinan meidän silmillämme ensimmäisestä kuvauspäivästä lähtien, juuri kuten olimme ajatelleetkin. Pikkuruinen tiimimme oli korvaamaton puurtaessaan ahkerasti jopa sunnuntaina, vaikka Raamattu on julistanut sen lepopäiväksi. Olen ylpeä siitä, että osuimme Lauran kanssa oikeisiin valintoihin niin kuvausporukan kuin näyttelijöiden kohdalla. Minulla on sellainen olo, etten voisi kiittää ihmisiä tarpeeksi edes luovuttamalla heille esikoistani.

LAURA: Erityisen tyytyväinen olen meidän kahden vuorovaikutteeseen työskentelyyn parina. Odotin paljon enemmän yhteenottoja projektin aikana, mutta selvisimme vain yhdellä suuremmalla desibelien nostatuksella.

Olen myöskin tyytyväinen siihen, että saimme pidettyä alkuperäisen käsikirjoituksen mukaisen tarinan koossa, vaikka aika tuntuikin lopuvan täysin kesken.

MIHIN ONGELMIIN TÖRMÄSITTE KUVAUSPORUKASSA?

MERLE: Jouduin jatkuvasti tappelemaan Teatteri Vanhan Jukon kanssa kuvauspäivistä ja useasti kävi niin, että aikataulut paukkuivat lyhyellä varoitusajalla. Oli tartuttava jokaiseen hetkeen, mitä teatterilla oli tarjota ja yrittää käyttää kuvauspäivien väliin jäänyt pitkä ajanjakso jotenkin hyödyksi. Toisinaan se oli hieman hankalaa ilman

tarvittavaa valmista kuvamateriaalia. Ensimmäinen kuvauspäivä oli kaaos, koska käsikirjoituksessa oli vielä aukkoja ja kuvauspäivä tuli edellä mainituista syistä lyhyellä varoitusajalla. Paineiden kasvaessa ei yhtään helpottanut, että kuvausporukassa räjähti ja kritiikki tunkeutui Punahilkkan korsetin läpi suoraan sydämeeni. Kritiikkiäkin kuitenkin tarvittiin, jotta hommat alkoivat lopulta sujua toivotulla tavalla. Yhtään oppilasta ei kuitenkaan vahingoitettu kuvausten aikana.

LAURA: Luulisi, että on hankala saada yli viiden hengen porukka samaan aikaan samaan paikkaan kaikkien omien kiireidensä takia. Ei. Se oli helppoa. Kuten Merle jo aikaisemmin täsmensi, olimme täysin riippuvaisia Teatteri Vanhan Jukon asettamista aikatauluista, jotka nekin vaihtuivat aivan viime tipassa. Tästä huolimatta kaikki

tarvittavat ihmiset saatiin paikalle tai ne muutama kerta kun maskeeraaja ei Helsingistä kerinnyt Lahteen otettiin auto alle ja lähdettiin puoli viisi aamulla köröttelemään kohti pääkaupunkiseutua. Asiat vaan yksinkertaisesti laitettiin toimimaan, tosin unentarpeen, mielenterveyden, hermojen ja paineensietokyvyn kustannuksella.

Kävimme useita, ytimekkäitä keskusteluja, jos olimme jostakin eri mieltä:

*“Minä croppaan tämän kuvan!
-Etkä croppaa.
Kyllä croppaan!
-Vai niin.”*

KIITOKSET

Äideille:

Pirjo Juurus & Terttu Parind

Onni Johansson

Toivo Kallio

Saara Räisänen

Lilli Mustajärvi

Teemu Bäckman

Anna Rantala

Veli-Matti Hoikka

Taina & Tom Johansson

Udde

Teatteri Vanha Juko

Hämeenlinnan kaupunginteatterin

pukuvuokraamo

Elokuva- ja TV-ilmaisun osasto

Videomakers

Ja henkisen vireyden ylläpitäjä-
mainos: Old Spice, kts. linkki!

[http://www.youtube.com/
watch?v=owGykVbfgUE](http://www.youtube.com/watch?v=owGykVbfgUE)

LÄHTEET

Toim. Hirvonen, E. 2003. Käsikirjoittaminen. Juva WS Bookwell Oy.

Anttila, J., Hassinen, A., Vainionpää P. 1993. Elokuvakerronnan alkeet. Opetushallitus.

Bettelheim, B. 1985. Satujen lumous.WSOY:n graafiset laitokset Juva.

Merikoski, K. 1999. Grimmin kauneimmat sadut. Gummerrus kirjapaino Oy Jyväskylä.

KUVALÄHTEET

<http://kuwaittoddlermom.files.wordpress.com/2010/03/queen-alice-in-wonderland.jpg>

<http://trendland.net/wp-content/uploads/2008/12/killer-vogue-stein-meisel3.jpg>

<http://clevernettle.com/images/puppet1.jpg>

http://img2.visualizeus.com/thumbs/08/12/03/hair,makeup,beauty,fashion,make,up,make,up-740645cb5a726e3ef061aeb32d0733d5_h.jpg

http://img2.visualizeus.com/thumbs/09/05/04/doll,fairytale,fashion,girl,photography,red-6d9e9363af5805da0f01d594f10d103e_h.jpg

LIITTEET

Liite A: Käsikirjoitus

Liite B: Työryhmä

Liite A: KÄSIKIRJOITUS

MERLE PARIND

(Käsi­kirjoitus on kirjoitettu äänisuunnitelu huomioon ottaen.)

Saduissa palkitaan aina joku –tavalla tai toisella.
Se on sääntö.

KOHT. 1

Punahilkka astelee ylpeästi korot kopisten työpäivänsä jälkeen omaan kotiluolaansa ja riisuutuu tunnetusta kiltin tytön imagostaan, heittäen punaisen viittansa ja hilkansa lattialle sekä hyläten typerän koppansa kylmästi, joka orpona ja tyhjänä jää makaamaan maahan.

Hänellä on jotakin suurempaa ja mielenkiintoisempaa mielessään, kuin märeältä koiralta haiseva kauhtunut susihukka ja liiankin syvälle alitajuntaan syöpyneet pölyiset vuorosanat: ”Voi isoäiti kuinka suuret korvat sinulla onkaan!” ja muuta tylsää.

Punahilkka istuu meikkauspöytänsä ääreen. Pöydällä palaa hiljalleen mustia isoja kynttilöitä ja taustalla näkyy valokuva mieshenkilöstä, mutta kuvasta ei vielä erota ketä se esittää. Punahilkan olemus ja liikkeet ovat kopeita ja ylpeitä. Hän ei ole varsinaisesti paha, mutta sitäkin enemmän itseriittoinen, kylmä ja määrätietoinen.

Hän pukee ylleen punaiset hansikkaat, lisää punaa huulilleen ja heittää ylleen pitkän tumman pitsiviittansa ja valmistautuu syrjäyttämään Ruususen vuoteeltaan.

34

Punahilkan jätettyä meikkauspöytänsä huomataan, että valokuvan mieshenkilö esittää Namuprinssiä, jonka on määrä saapua herättämään Ruusunen pian.

KOHT. 2

Punahilkka nostaa hupun päähänsä ja lähtee matkaan. Hän kulkee koko matkan kylmänrauhallisesti, määrätietoisin askelin. Hänen askeleensa kaikuvat jäätävän kolkkoina, lähes pelottavina. Punahilkan atmosfäärissä kuuluu hiljaisina kuiskauksina mystisyys.

Mystisyys seuraa Punahilkkaa aina siihen saakka, kunnes hän saavuttaa matkansa määränpään ja saapuu Ruususen vuoteen juurelle. On hetken aivan hiljaista. Hiljaisuudesta kumpuaa uhka.

KOHT. 3

Ruususen atmosfäärissä kuuluu hiljainen, juuri ja juuri erotettava pieni ja terävä kuorsaus sekä kummallinen ja laiska soittorasiamaisen unelias musiikki.

Punahilkka lähestyy vuodetta hitaasti, hänellä ei ole kiire. Portaat narahtavat valittaen hänen terävien korkojensa alla. Hän kumartuu Ruususen ylle, hönkäisee mielenosoituksellisesti kohti tämän kasvoja ja riuhtaisee nukkuvan prinsessan vuoteesta kuin halvan räsynuken ja mittaillee tämän jälkeen tyhjäksi jäänyttä paikkaa kuin kissa...

KOHT. 4

Kylmänkolkon ja mystisen atmosfäärin alta nousee hiljaa hyväntahtoinen, hiukan erilainen haltijakummi, joka keijupölyllään herättää Ruususen unestaan, varoittaen tätä Punahilkan epäilyttävistä aikeista. Ruusunen herää säpsähtäen unestaan eikä

aio niin helposti luopua kunniapaikastaan höyhenpatjalla.

KOHT. 5

Nämä kummalliset grimminpölyiset tyttölapset käyvät toistensa kimppuun muutamalla sähkökällä liikkeellä päättäväisen elegantisti punaisen silkkihansikkaankaan repemättä, sikäli mikäli se ylipäättään taistelun tuoksina on mahdollista ja tässä tarinassahan se on hyvinkin paljon mahdollista.

KOHT. 6

Tällä välin saapuu Namuprinssi Uljas herättämään suloista Ruususta unestaan ja viemään tämän mukanaan Namuvaltakuntaan hallitsemaan ja nauttimaan Namukkaista asioista, tai ainakin hän luulee niin. Namuprinssin atmosfäärissä huutaa narsistisuus täyttä kurkkua. Askellus on naurettavaa, sukkahousut ovat ripakintuissa aivan liian tiukat ja silti tyyppi on kirjoitettu järjettömän hurmaavaksi. Prinssin yllätykseksi häntä odottaa kuitenkin vain unikuolan tahraamat tyynt ja tyhjä vuode.

KOHT. 7

Mutta kun prinssi näkee Ruususen kupariset kiharat ja vilahduksen Punahilkan punaista korsettia, hän ei tiedä enää mitä pitäisi ajatella. Kuitenkin grimmigeenit ajavat poika paran vaistomaisesti uljaisiin (tai typeriin) tekoihin ja hän syöksyy sen kummemmin ajattelematta koppaamaan Punahilkan kuninkaallisille käsivarsilleen, kun tämä Ruususen terhakan pikku nyrkin ansiosta ottaa iskun ylpeille kasvoilleen. Prinssin viitan uumenista tipahtaa salaperäinen muistikirja maahan, jonka välistä lattialle leviää useiden prinsessojen polaroid-kuvia sekä päällimmäisenä eroottinen kuva Ruususen Pahasta Äitipuolesta. Karkista tuleekin

kalanmaksaöljyä.

Tilannetta seuraa puhdas pöllämystyneisyys. Kaikki kolme tuijottavat epäuskoisina toisiaan. Kello tikittää ärsyttävästi aikaa eteenpäin, ikään kuin olisi koko ajan hirmuinen kiire ja stressi. Jokin on nyt pielessä, tarinat ovat sekaisin eikä mikään kulje niin kuin alunperin on tarkoitettu. On kuuma ja rikkonainen olo. Asiat ja näkymät säröilevät, hahmot vääristyvät. Kuva repeilee. Onko maailma tosiaan mennyt tähän, että hyppiminen tarinoiden välillä on mahdollista? Rasittavaa suorastaan ja ongelmallista, kaikki psyyköön kiltisti siellä, minne kuuluvatkin! Salaisuuksia ei koskaan tarkoitettu paljastettaviksi...

KOHT. 8 LOPPUKOHTAUS

Liian myöhäistä. Kuvat tuntuvat epäuskottavilta, mutta näyttävät niin todellisilta, tuntuvat niin todellisilta ja näyttävät niin epäuskottavilta. Kauniit kasvat vääristyvät ja muuttuvat, ilmassa kaikuu paholaismaisen kimakka nauru juuri sellaisena, kuin se on jo sadoissa tarinoissa pelottavaksi kirjoitettu. Hyvästä tulee paha ja saalistettavasta saalistaja. Saduissa palkitaan aina joku –tavalla tai toisella. Se on sääntö. Elämä kuolee. Tarina päättyy. Satu loppuu.

Vai loppuuko?

Liite B: TYÖRYHMÄ

ROOLIT

PUNAHILKKA
PRINSESSA RUUSUNEN
NAMUPRINSSI
HALTIJAKUMMI
PAHA ÄITIPUOLI

Merle Parind
Laura Juurus
Kaino Kuukkeli
Teemu Bäckman
Hunky Tullukka

Kuvausryhmä

KÄSIKIRJOITUS & OHJAUS
APULAISSOHJAUS
KUVAUSSUUNNITELU & STORYBOARD

KUVAUS & VALOSUUNNITTELU
VALOASSISTENTTI
ÄÄNISUUNNITTELU
EDITOINTI & LEIKKAUS

EFEKTIT
EFEKTIEN AVUSTUS

MASKEERAUS

Merle Parind
Laura Juurus
Laura Juurus &
Merle Parind
Onni Johansson
Lilli Mustajärvi
Toivo Kallio
Laura Juurus &
Merle Parind
Laura Juurus
Merle Parind

Saara Räisänen

TUOTANTO

LAVASTUS

Laura Juurus &
Merle Parind
Teatteri Vanha Juko

PUVUSTUS

Laura Juurus &
Merle Parind
Hämeenlinnan
Kaupunginteatterin
pukuvuokraamo

